

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 sierpnia 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. na podstawie art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2015 r., poz. 330 ze zm.) przyznał ubezpieczonemu R. S. wojskową rentę inwalidzką od 1 marca 2013 r. w wysokości 1811,74 zł. W uzasadnieniu wskazano, że uposażenie należne wnioskodawcy według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej tj. w dniu 30 listopada 2011 r. wyniosło:

- uposażenie zasadnicze wg grupy 06: 3.170,00 zł,
- dodatek za długoletnią służbę wojskową – 19 lat: 475,50 zł,
- kwota dodatków o charakterze stałym: 120,00 zł,
- 1/12 dodatkowego uposażenia rocznego: 313,79 zł.

Podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 4.529,34 zł. Procentowy wymiar przysługującej ubezpieczonemu wojskowej renty wynosi 40%. Wysokość świadczenia wyniosła 1.811,74 zł.

Organ rentowy dodał, że ubezpieczony od 1 marca 2013 r. posiada uprawnienia do wojskowej renty inwalidzkiej III grupy z ogólnego stanu zdrowia zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi – sygn. akt VIII U 1629/14. Wskazał, że nadal będzie wnioskodawcy wypłacana emerytura wojskowa jako świadczenie korzystniejsze.

/decyzja – k. 112 akt (...)/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 27 września 2016 r. złożył R. S. i zarzucił jej: naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności poprzez: naruszenie art. 20 ust. 3 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r., nr 8, poz. 66 ze zm.) poprzez ustalenie wysokości świadczenia na poziomie 40%, gdy tymczasem świadczenie to powinno zostać podniesione o 10% podstawy wymiaru, zgodnie z dyspozycją art. 22 ust. 2 ustawy. W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji.

/odwołanie – k. 2 – 3/

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 8 – 9/

Decyzją z dnia 24 października 2016 r. na podstawie art. 31,15 ust. 4, 42 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r., poz. 1037 z późn. zm.) Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił R. S. podwyższenia emerytury wojskowej o 15% podstawy wymiaru. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 15 ust. 4 w/w ustawy emeryturę wojskową podwyższa się o 15% podstawy wymiaru, emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą. Natomiast Sąd Okręgowy prawomocnym wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 r. sygn. akt VIII U 1629/14 orzekł, że inwalidztwo wnioskodawcy powstało w trakcie pełnienia służby wojskowej, inwalidztwo nie jest następstwem urazów, doznanych podczas pełnienia służby wojskowej ani następstwem wypadku ani choroby.

/decyzja – k. 115 akt (...)/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 8 grudnia 2016 r. złożył R. S. i zarzucił jej: naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności poprzez: naruszenie art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r., nr 8, poz. 66 ze zm.) poprzez odmowę ustalenia wysokości świadczenia na poziomie podwyższonym o 15% podstawy wymiaru świadczenia i w konsekwencji wadliwą odmowę

jego podwyższenia, gdy tymczasem powinno ono wynosić 65,40% podstawy wymiaru świadczenia. W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji.

/odwołanie – k. 2 – 3 w aktach VIII U 68/17/

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 16 – 17 w aktach VIII U 68/17/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. S. urodził się (...) Ma wykształcenie średnie. Z zawodu jest technikiem mechanikiem. Posiada stopień wojskowy starszego sierżanta.

/okoliczności bezsporne/

Wnioskodawca pełnił służbę wojskową od 30 października 1992 r., rozpoczynając jako elew. Do dnia 17 kwietnia 1998 r. wykonywał czynności kierowcy w stopniu szeregowego. Od dnia 4 stycznia 2000 r. ubezpieczony został powołany do zawodowej służby wojskowej, pełnionej jako służba kontraktowa na okres 5 lat z zastosowaniem 12 miesięcznego okresu próbnego. W dniu 18 lutego 2002 r. wnioskodawca został zwolniony z zajmowanego stanowiska służbowego i skierowany do Dowódcy 32 Bazy lotniczej. W okresie od 18 lutego 2002 r. do 2 marca 2002 r. w 32 Bazie Lotniczej zajmował stanowiska: starszy mechanik – kierowca, od 3 marca 2003 r. do 30 czerwca 2004 r. – starszy układacz spadochronów, od 1 lipca 2004 r. do 3 października 2005 r. – młodszy technik, W dniu 4 stycznia 2005 r. został powołany do zawodowej służby wojskowej, pełnionej jako służba stała. Do 30 listopada 2005 r. wnioskodawca pracował jako młodszy technik, od 1 grudnia 2005 r. do 31 grudnia 2005 r. jako dowódca drużyny w stopniu starszego kaprała od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2009 r. jako technik w stopniu sierżanta, od 1 stycznia 2010 r. do 14 czerwca 2010 r. jako technik w stopniu sierżanta, od 15 czerwca 2010 r. do 31 lipca 2011 jako starszy technik w stopniu starszego sierżanta, od 1 sierpnia 2011 r. do 30 listopada 2011 r. w dyspozycji Dowódcy 32 Bazy Lotniczej. Wnioskodawca zakończył służbę w stopieniu starszego sierżanta sztabowego rezerwy.

/odpis przebiegu służby – k. 1 – 2 akt (...)/

Decyzją z dnia 8 grudnia 2011 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego przyznał wnioskodawcy emeryturę wojskową od 1 grudnia 2011 r. w wysokości 2.055,96 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że uposażenie należne wnioskodawcy według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej tj. w dniu 30 listopada 2011 r. wyniosło:

- uposażenie zasadnicze wg grupy 06: 3.170,00 zł,
- dodatek za długoletnią służbę wojskową – 19 lat: 475,50 zł,
- kwota dodatków o charakterze stałym: 120,00 zł,
- 1/12 dodatkowego uposażenia rocznego: 313,79 zł.

Podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 4.079,29 zł. Procentowy wymiar przysługującej ubezpieczonemu emerytury przy zachowaniu zasady nie przekraczania 75% podstawy wymiaru wynosi 50,40%. Wysokość świadczenia wyniosła 2.055,96 zł.

/decyzja – k. 25 akt (...)/

Decyzją z dnia 1 kwietnia 2014 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego stwierdził, że ubezpieczony R. S. nie posiada uprawnień do wojskowej renty inwalidzkiej. W uzasadnieniu wskazano, że na wniosek z dnia 6 marca 2013

r. wnioskodawca został skierowany w dniu 12 marca 2013 r. na badania lekarskie do Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Ł.. W dniu 3 grudnia 2013 r. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska wydała orzeczenie Nr (...) i nie zaliczyła wnioskodawcy do żadnej grupy inwalidztwa z ogólnego zdrowia i nie zaliczyła do żadnej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego w skutek wypadku/choroby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze. Po rozpatrzeniu odwołania od w/w orzeczenia Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Ł., Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. w dniu 6 lutego 2014 r. wydała orzeczenie nr (...) i utrzymała w mocy orzeczenie nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Ł. w części dotyczącej określenia zdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej i inwalidztwa.

/decyzja – k. 46 akt (...)/

Odwołanie od w/w decyzji w dniu 6 maja 2014 r. złożył R. S. i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji.

/odwołanie – k. 2 – 3 w aktach VIII U 1629/14/

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie VIII U 1629/14 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 1 kwietnia 2014 r. i przyznał R. S. prawo do renty inwalidzkiej III grupy inwalidów z powodu inwalidztwa powstałego w trakcie pełnienia służby wojskowej. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wskazał, że schorzenia psychiczne wnioskodawcy powstały w trakcie pełnienia służby wojskowej i są związane ze szczególnymi warunkami służby wojskowej. Dodał, że naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy i nasilenie zaburzeń czyni wnioskodawcę inwalidą wojskowym III grupy inwalidztwa, jednakże inwalidztwo to nie jest następstwem urazów, doznanych podczas pełnienia służby wojskowej ani następstwem wypadku ani choroby.

/wyrok – k. 155 w aktach VIII U 1629/14, k. 88 akt (...), uzasadnienie – k. 175 – 183 w aktach VIII U 1629/14, k. 83 – 87 akt (...)/

Zaskarżoną decyzją z dnia 11 sierpnia 2016 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. na podstawie art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2015 r., poz. 330 ze zm.) przyznał ubezpieczonemu R. S. wojskową rentę inwalidzką od 1 marca 2013 r. w wysokości 1811,74 zł. W uzasadnieniu wskazano, że uposażenie należne wnioskodawcy według stawek obowiązujących w dniu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej tj. w dniu 30 listopada 2011 r. wyniosło:

- uposażenie zasadnicze wg grupy 06: 3.170,00 zł,
- dodatek za długoletnią służbę wojskową – 19 lat: 475,50 zł,
- kwota dodatków o charakterze stałym: 120,00 zł,
- 1/12 dodatkowego uposażenia rocznego: 313,79 zł.

Podstawa wymiaru świadczenia wyniosła 4.529,34 zł. Procentowy wymiar przysługującej ubezpieczonemu wojskowej renty wynosi 40%. Wysokość świadczenia wyniosła 1.811,74 zł.

Organ rentowy dodał, że ubezpieczony od 1 marca 2013 r. posiada uprawnienia do wojskowej renty inwalidzkiej III grupy z ogólnego stanu zdrowia zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi – sygn. akt VIII U 1629/14. Nadal będzie wnioskodawcy wypłacana emerytura wojskowa jako świadczenie korzystniejsze.

/decyzja – k. 112 akt (...)/

Następnie zaskarżoną decyzją z dnia 24 października 2016 r. na podstawie art. 31,15 ust. 4, 42 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r., poz. 1037 z późn. zm.) Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił R. S. podwyższenia emerytury wojskowej o 15% podstawy wymiaru. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 15 ust. 4 w/w ustawy emeryturę wojskową podwyższa się o 15% podstawy wymiaru, emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą.

Natomiast Sąd Okręgowy prawomocnym wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 r. sygn. akt VIII U 1629/14 orzekł, że inwalidztwo wnioskodawcy powstało w trakcie pełnienia służby wojskowej, inwalidztwo nie jest następstwem urazów, doznanych podczas pełnienia służby wojskowej ani następstwem wypadku ani choroby.

/decyzja – k. 115 akt (...)/

Ustalając stan faktyczny Sąd Okręgowy oparł się na dokumentacji zawartej w aktach rentowych, aktach sprawy, załączonych aktach sygn. akt VIII U 1629/14, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz. U z 2016 r. poz. 1083), renta inwalidzka przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu:

- 1) w czasie pełnienia służby,
- 2) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie,
- 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Zgodnie z art. 20 ust. 1. w/w ustawy, ustala się trzy grupy inwalidztwa żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby:

- 1) I grupę - obejmującą całkowicie niezdolnych do pracy;
- 2) II grupę - obejmującą częściowo niezdolnych do pracy;
- 3) III grupę - obejmującą zdolnych do pracy.

W myśl ust. 2 art. 20, w zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą.

Zgodnie z treścią art. 20 ust. 3, inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, gdy powstało wskutek:

- 1) zranienia, kontuzji lub innych obrażeń doznanych w czasie wykonywania obowiązków służbowych;
- 2) wypadku pozostającego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych;
- 3) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza;
- 4) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby;
- 5) chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach.

Stosownie do treści ust. 4 art. 20, Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, wykazy chorób i schorzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 5, oraz właściwości i warunki służby powodujące ich ujawnienie lub pogorszenie stanu zdrowia, z uwzględnieniem w szczególności rodzaju schorzeń, rodzaju pełnionej służby mającej

wpływ na stan zdrowia żołnierza, dokumentacji potwierdzającej istnienie schorzenia oraz jego związku z rodzajem wykonywanych obowiązków służbowych.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 w/w ustawy, renta inwalidzka wynosi dla inwalidów zaliczonych do:

- 1) I grupy - 80%,
- 2) II grupy - 70%,
- 3) III grupy - 40%

- podstawy wymiaru.

W myśl ust. 2 art. 22, rentę inwalidzką zwiększa się o 10% podstawy wymiaru inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Zgodnie zaś z art. 15 ust. 4 w/w ustawy, emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą.

Z dokonanych ustaleń w niniejszej sprawie wynika, że wnioskodawca cierpi na schorzenia psychiczne, które powstały w trakcie pełnienia służby wojskowej i są związane ze szczególnymi warunkami służby wojskowej. Jednakże przyznane wnioskodawcy inwalidztwo III grupy nie jest następstwem urazów, doznanych podczas pełnienia służby wojskowej ani następstwem wypadku ani choroby. Oznacza to, że nie zostały spełnione przesłanki wskazane w w/w art. 22 ust. 2 w/w ustawy. A zatem skoro inwalidztwo wnioskodawcy nie powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą ani wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami służby, brak jest podstaw do zwiększenia ubezpieczonego renty inwalidzkiej o 10%.

A zatem brak podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 11 sierpnia 2016 r.

Przechodząc zaś na grunt odwołania skarżącego od decyzji z dnia 24 października 2016 r. o odmowie podwyższenia R. S. emerytury wojskowej o 15% należy wskazać, że brak jest podstaw do takiego podwyższenia.

Zgodnie bowiem z treścią w/w przepisu art. 15 ust. 4 w/w ustawy, emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą.

A skoro inwalidztwo ubezpieczonego nie powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą ani na skutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, brak jest podstaw do zwiększenia emerytury o 15%.

Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia odwołania od decyzji z dnia 24 października 2016 r.

Na marginesie należy wskazać, że Sąd Okręgowy w sprawie VIII U 1629/14 w wyroku z dnia 17 lutego 2016 r. opierając się w swoich ustaleniach na podstawie opinii biegłego psychiatry zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 1 kwietnia 2014 r. i przyznał R. S. prawo do renty inwalidzkiej III grupy inwalidów z powodu inwalidztwa powstałego w trakcie pełnienia służby wojskowej. Nie dodał natomiast, co jasno wynika z opinii biegłego oraz uzasadnienia Sądu Okręgowego, że schorzenia psychiczne wnioskodawcy powstałe w trakcie pełnienia służby wojskowej są związane ze szczególnymi warunkami służby wojskowej.

Natomiast jest to warunek konieczny by zwiększyć o 10% podstawę wymiaru renty inwalidzkiej (art. 22 ust. 2 w/w ustawy).

Wyrok w sprawie VIII U 1629/14 jest prawomocny od dnia 26 marca 2016 r.

W myśl art. 366 k.p.c., wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Zgodnie z treścią art. 365 §1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

A zatem Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu jest związany rozstrzygnięciem zapadłym w sprawie VIII U 1629/14 i nie może stwierdzić, że schorzenia psychiczne ubezpieczonego powstałe w trakcie pełnienia służby wojskowej są związane ze szczególnymi warunkami służby wojskowej i stwierdzić, że ubezpieczonemu przysługuje zwiększenie renty inwalidzkiej o 10% podstawy wymiaru świadczenia (art. 22 ust. 2 w/w ustawy) oraz zwiększenie emerytury o 15% (art. 15 ust. 4 w/w ustawy).

Ubezpieczony w niniejszej sytuacji może złożyć wniosek o wznowienie postępowania w sprawie VIII U 1629/14 (art. 399 k.p.c. – art. 416¹ k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c, orzekł jak w sentencji

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

K.K.-W.